

مقایسه تطبیقی نظم و انضباط در آموزش ابتدایی ایران و کشورهای منتخب

لادن سلیمی^{*۱}

سولماز اریمی^۲

چکیده

پژوهش حاضر با هدف مقایسه تطبیقی نظم و انضباط در آموزش ابتدایی ایران و کشورهای منتخب به روش کیفی - تطبیقی انجام شد. نمونه پژوهشی ایران و کشورهای منتخب از جمله ژاپن، انگلستان و مالزی هستند که به دلیل قرار گرفتن در رتبه‌های بالا در آموزش و پرورش جهان و نیز داشتن اشتراکات فرهنگی و مجاورت منطقه‌ای به صورت هدفمند برگزیده شدند. تجزیه و تحلیل داده‌های جمع‌آوری شده به کمک الگوی جرج بردی در چهار مرحله توصیف، تفسیر، همجواری، مقایسه صورت پذیرفت به گونه‌ای که ابتدا مقررات تحصیلی و انضباطی کشورهای هدف جمع‌آوری شد و سپس تشابهات و تفاوت‌ها مورد تطبیق قرار گرفت. قوانین و نظم و انضباط در هر نظام آموزشی فرق می‌کند ولی همه کشورها سعی دارند تا با قوانین خود آینده بهتری برای کشور بسازند. و این ساختارها نشان می‌دهد که تا چه اندازه موفق بوده‌اند. هدف از بررسی این موضوع، چگونگی ایجاد مدرسه‌ای شاد با دانش آموزان با انضباط و منظم که انسان‌های پرورش یافته تربیت شوند و متفکر و متعهد باشند که فقط هدف آنها کسب نمره بالاتر نیست، بلکه هدف، آموزش و پرورش است.

واژگان کلیدی: نظم، انضباط، آموزش ابتدایی، ایران، کشورهای منتخب

مقدمه

جامعه‌ای که اعضای آن تحت تعلیم و تربیت درست و اصولی قرار نگرفته و مهارت‌های لازم به دست نیاورده باشد، نمی‌تواند موفق باشد. با اینکه خانواده‌ها در آموزش و پرورش انسان‌ها اساسی‌ترین نقش را به عهده دارند ولی نمی‌توانند بدون وجود سیستم آموزشی قدرتمند کاری از پیش ببرند و چنانکه باید مفید واقع شوند. امروزه موفقیت سیاسی، اجتماعی، فرهنگی و هنری و حتی مذهبی و اخلاقی جوامع با وضعیت سیستم آموزشی آنها رابطه مستقیم دارد. چنانچه وظیفهٔ مدرسه را تربیت نسل نواخته بدانیم و همچنین اگر جامعیت اصطلاح تربیت را بپذیریم که فراتر از توجه به توسعهٔ علمی شخصیت کودکان است، کارکرد نهاد مدرسه فراتر از توزیع دانش خواهد بود. علاوه بر این، با توجه به اینکه در عصر فناوری اطلاعات به سر می‌بریم، به سبب دسترس همگانی و همه‌جایی و آسان به اطلاعات، کارکرد مدرسه در توزیع دانش کمرنگ شده است و کارکردهایی دیگر مانند آمادگی برای زندگی، به ویژه در دوره‌های تربیت عمومی، مورد عنایت جدی است. بر این اساس می‌توان گفت که مدرسه نمی‌تواند و نباید در برابر موضوع اخلاق ساکت باشد (اهیر، ۱۳۸۱) در تعلیم و تربیت کودکان انضباط همیشه مورد توجه بوده است ولی در اینکه این انضباط چگونه باید باشد و چگونه می‌توان آن را آموزش داد عقاید متفاوت است، زیرا این موضوع کاملاً بستگی به فرهنگ و گذشته یک ملت دارد. سابقاً رفتار را ذاتی می‌دانستند و به امر تجارب در تربیت چندان توجهی نمی‌نمودند، ولی امروزه این موضوع مسلم شده است که رفتار محصول یادگیری است، بر اثر تربیت ایجاد می‌شود و به صورت عادت در می‌آید و همین امر موجب توجه به مفاهیم انضباطی شده است. هدف از انضباط این است که کودک را قادر به سازش با قوانین و مقرراتی که فرهنگ یک گروه پذیرفته است بنماید، به طوری که او رفتار خود را با توقعات و خواست‌های گروه اجتماعی که در آن زندگی می‌کند هماهنگ نماید. رعایت قوانین و مقررات نه تنها برای حفظ آداب و رسوم حایز اهمیت است، بلکه برای شادی، سازش و آرامش خود کودک نیز اهمیت دارد. وینسنت و مارتین در این مورد گفته‌اند: هر فردی برای اینکه نیازها و آرزوهایش را با دیگران مطابقت دهد و مورد قبول و احترام آنها واقع شود، نیاز به انضباط و قوانین رفتاری دارد. (مقدم، ۱۳۷۹). در مدارس امروزی، به دلیل وجود برخی رویکردها مانند استانداردگرایی در آموزش، آموزش دروس ریاضی، علوم و زبان اولویت پیدا کرده اما توانایی اخلاقی به مثابه یک هدف ارزشمند آنچنان مورد توجه قرار نمی‌گیرد، چراکه این حوزه، یعنی تربیت اخلاقی، به سادگی تن به استانداردسازی نمی‌دهد.

بیان مسئله

شرط اساسی برقراری انضباط در گروه (کلاس، مدرسه، جامعه)، این است که مسئولان اداره آن گروه، خود مظهر انضباط سالم باشند: به افراد محبت کنند، به افراد حداقل، همان قدر حق بدهند که خودشان را صاحب حق می‌دانند، از هر گونه زورگویی و استفاده نادرست از موقعیت خویش اجتناب ورزند، انضباط را نمی‌توان و نباید یک درس تلقی کرد و نمره داد؛ نمره انضباط، هیچ مشکلی را حل نمی‌کند (شعاری نژاد، ۱۳۹۴).

از سوی دیگر، در زمانهٔ ما ضرورت توجه به ارزش‌های اخلاقی بیش از هر زمان دیگر احساس می‌شود؛ بحرانهای زیست محیطی، افزایش بزهکاری، تبهکاری، جنگها، فقر و بی‌عدالتی و مانند اینها شرایط به گونه‌ای رقم زده‌اند که در عصر حاضر، بشر بیش از هر چیز دیگری به اخلاق و اعتدالی آن نیازمند است. این سخن رابین بارو مؤید این مطلب است: «جهان ما در نهایت خجالت و شرمساری فاقد اخلاق است و ما هر روز شاهد زندهٔ بی‌اخلاقی هستیم» (بارو، ۱۳۹۱، ص ۲۰۶).

پرپل و بیان معتقدند: مدارس ما نمی‌تواند از پرداختن به زندگی اخلاقی دانش‌آموزان پرهیز کنند. برای این مدارس غیرقابل تصور است که بچه‌ها را شش یا هفت ساعت در روز، صد و هشتاد روز در سال و از زمان شش سالگی تا آنگاه که هجده ساله می‌شوند بپذیرند، اما هیچ تأثیری در شیوه تفکر او درباره مسائل اخلاقی و نیز شیوه رفتار او ایجاد نکنند (به نقل از جان الیاس، ۱۳۸۵ ص ۱۰).

مطالعه قوانین و تجارب کشورهای دیگر در زمینه نظم و انضباط در آموزش دانش‌آموزان و نظام تربیتی آن ما را بر آن داشت تا این پژوهش را انجام دهیم.

هدف از بررسی این موضوع، چگونگی ایجاد مدرسه‌ای شاد با دانش‌آموزان با انضباط و منظم که انسان‌های پرورش یافته تربیت شوند و متفکر و متعهد باشند که فقط هدف آنها کسب نمره بالاتر نیست، بلکه هدف، آموزش و پرورش است. نظم و انضباط حاکم بر مدرسه باعث می‌شود دانش‌آموزان با برنامه ریزی به کارهای خود برسند و این نظم و انضباط نه تنها داخل مدرسه، بلکه کارهای خارج از مدرسه را نیز تحت الشعاع قرار می‌دهد و باعث می‌شود دانش‌آموزانی با ایمان، مشتاق به درس و مدرسه و در آینده توانمند روی کار بیایند. اگر هر شخصی در هر مرحله زندگی که هست نظم و انضباط داشته باشد موفقیت در انتظار اوست. می‌دانیم که اگر به آموزش و پرورش به دید واقعی نگاه کنیم و به آن اهمیت بدهیم باعث پیشرفت جامعه می‌شود و شاید در کشورهای توسعه یافته، آموزش و پرورش آنها دلیل پیشرفت آنها بوده است. برنامه ریزی مناسب و جذاب بودن مدارس، بودن نظم و انضباط در مدارس، جهت دار بودن آموزش و پرورش، باعث به ثمر رسیدن اهداف از پیش تعیین شده جامعه می‌شود. هدف از نظم و انضباط در آموزش و پرورش، تربیت افرادی است که خود اتکاء و مستقل باشند، دلیل هر فرمان و دستوری را بدانند و چنین دیدی از انضباط، ظرفیت ذهنی افراد را افزایش می‌دهد و او را قادر می‌سازد تا مفاهیم جهان اجتماعی و طبیعی را درک کند.

از این رو مسئله اصلی این پژوهش بررسی تطبیقی نظم و انضباط در دوره ابتدایی در ایران و کشورهای ژاپن، انگلستان و مالزی می‌باشد. دو کشور از آسیا (ژاپن شرق آسیا و مالزی جنوب شرقی) و یک کشور اروپایی قرار دارد. و هدف نهایی تفاوت و شباهت‌های تعلیم و تربیت کشورهای منتخب باهم است. و در پایان باید بتوانیم به پرسش اساسی این پژوهش پاسخ دهیم:

۱. مدارس چه گامهایی برای تعلیم و تربیت و نظم و انضباط در دوره ابتدایی برداشته اند؟

۲. آیا کشورهای منتخب در آموزش نظم و انضباط به دانش‌آموزان موفق بوده‌اند؟

آنگونه که در اسناد رسمی و بالادستی از جمله قانون اساسی، سند چشم انداز، مجموعه مصوبات شورای عالی آموزش و پرورش درباره اهداف (حسینی روح الامینی، ۱۳۸۴) سند تحول بنیادین (۱۳۹۰) و سند برنامه درسی ملی (۱۳۹۱) برمی‌آید تربیت اخلاقی یکی از مطالبات مهم از مدرسه است.

نظم در لغت به معنای آراستن، برپا داشتن، ترتیب دادن کار و... و در اصطلاح نظامی به معنای پیروی کامل از دستورهای نظامی است. انضباط نیز به معنای نظم و انتظام، تربیت و درستی، عدم هرج و مرج، سامان پذیری و آراستگی است. می‌دانیم آنچه که امروز حرف اول را در مدرسه می‌زند انضباط است، انضباط اخلاقی و رفتاری دانش‌آموزان می‌تواند روی آموزش اثرگذار باشد. بنابراین پرورش همراه آموزش مهم جلوه می‌کند.

دانش‌آموزان با انضباط می‌توانند مسئولیت‌های مهم مدرسه را به عهده بگیرند و در آینده نیز جامعه به خوبی پذیرای این افراد است.

روش پژوهش

این پژوهش یک مطالعه کیفی می باشد که با روش تطبیقی انجام شده است. نمونه پژوهشی ایران و کشورهای منتخب از جمله ژاپن، انگلستان و مالزی هستند که به دلیل قرار گرفتن در رتبه های بالا در آموزش و پرورش جهان و نیز داشتن اشتراکات فرهنگی و مجاورت منطقه ای به صورت هدفمند برگزیده شدند. تجزیه و تحلیل داده های جمع آوری شده به کمک الگوی جرج بردی در چهار مرحله توصیف، تفسیر، همجواری، مقایسه صورت پذیرفت به گونه ای که ابتدا مقررات تحصیلی و انضباطی کشورهای هدف جمع آوری شد و سپس تشابهات و تفاوتها مورد تطبیق قرار گرفت.

یافته های پژوهش

ساختار نظم و انضباط در مدارس ابتدایی ایران

در حال حاضر در ایران، دوره ابتدائی یا دوران دبستان به دو دوره ۳ ساله (دوره اول یعنی اول تا سوم ابتدایی و دوره دوم یعنی چهارم تا ششم ابتدایی) که روی هم شش سال تحصیلی می باشد، تقسیم بندی شده است که پس از گذشت این ۶ سال در این مقطع آموزشی، دانش آموزان وارد دوره متوسطه اول می شوند که به مدارس آموزشی آن نیز دبیرستان گفته می شود. دانش آموزان دوران ابتدایی باید سن ۶ سالگی خود را کاملاً تمام کرده و وارد سن ۷ سالگی شده باشند که بتوانند در کلاس اول این مقطع تحصیلی ثبت نام شوند. دوره آموزشی در ایران به صورت اجباری و رایگان می باشد. طبق اصل ۳۰ قانون اساسی، آموزش و پرورش حق گرفتن شهریه را ندارد؛ اما در قانون شوراها ماده ای را گنجانده اند که براساس آن، مدیران مدارس موظفند مدرسه تحت مدیریت خود را براساس بودجه اعتبارات دولتی اختصاص یافته به مدرسه، کمکهای مردمی مهم اختصاص یافته از طریق شورای آموزش و پرورش منطقه و وجوه حاصل از ارائه خدمات آموزشی و پرورشی فوق برنامه در مدارس اداره کنند. دولت سالانه برای هر نفر در مقطع ابتدایی فقط (۲۰۰ یورو) هزینه می کند که در مقایسه با کشورهای دیگر هزینه ناچیزی می باشد. و اکثر مدارس در ایران دوشیفت و گاهی سه شیفت هم داریم. علاوه بر مدارس دولتی انواع مدارس دیگر (غیرانتفاعی، نمونه دولتی و ...) با هزینه های گزاف نیز وجود دارد. برخی از کارشناسان اعتقاد دارند با وجود کاهش تعداد دانش آموزان در سال های اخیر، تسهیلات کافی برای تحصیل آنان مهیا نیست. با وجود اینکه در اکثر کشورها از وسایل الکترونیکی استفاده می شود و گوشی و تبلت یکی از ملزومات دانش آموزان می باشد، به همراه داشتن این وسایل در مدارس ایران ممنوع می باشد. همچنین به همراه داشتن هر نوع وسیله دیگر غیر از کتاب و دفتر و وسایل مربوط به کلاس درس، ممنوع می باشد. متأسفانه در اکثر مدارس جلو درب ورودی کیف و بعضاً خود دانش آموزان بازرسی می شوند، که این نوع رفتار تاثیر بدی در رفتار و اخلاق فرد دارد و گاهی دانش آموز را از مدرسه فراری می دهد. همچنین در مدارس ابتدایی ایران فقط زبان فارسی تدریس می شود و زبان دومی وجود ندارد. و جز کتاب های تحصیلی آموزش خاصی دیگری ندارند. و از مراسمات فوق برنامه می توان به مراسم دینی، جشنواره های هنری، تشکیل نمایشگاه ها، سرود همگانی و بسیج دانش آموزی اشاره کرد. پوشیدن لباس یکسان و متحد در ایران از زمان رضا شاه در کشور آغاز شد. فرم مدارس دختران در آن زمان بلوز و دامن و فرم پسران، بلوز و شلوار بوده است. بعد از پیروزی انقلاب اسلامی و تغییر سبک زندگی مردم، یونیفرم مدارس نیز تغییر کرد. امروزه دختران در ایران با مانتو و مقنعه در مدرسه حاضر می شوند و پسران نیز بلوز و شلوار و در برخی مدارس همراه با کت، رنگ لباس فرم در ایران به نوع سال تحصیلی بستگی دارد و هر مدرسه ای یونیفرم مخصوص به خود را دارد. در برخی از مدارس کشورهای شرق آسیا در رنگ های تفریح با مراقبه و سکوت، فرهنگ در خود نظاره کردن را به بچه ها یاد می دهند، ذهن آنها را به آرامش می رسانند و این نونهالان را برای

یادگیری آماده می‌کنند. در مجموع اقداماتی از این دست می‌تواند زنگ تفریح را به یک فرصت آموزشی سودمند و کارآمد مبدل سازد و به نظر می‌رسد که با وجود پتانسیل‌های موجود، توجه به این بخش از آموزش بسیار سودمند و کارآمد خواهد بود.

در آموزش‌های جدید تأکید بر این است که به بچه‌ها آزادی بیان اندیشه‌ها و عقایدشان را بدهید تا نتایج طلایی آنرا دریافت نمایند. در حقیقت زنگ تفریح می‌تواند به مکانی برای بحث، تبادل فکر و اندیشه درباره مسائل مبدل شود که هم در درس بچه‌ها به آنها پرداخته شده و هم موضوعاتی که فراتر از حوزه کلاس و درس، در سطح شهر و کشور و جهان و کهکشان وجود دارد. در کشور ما، ایران، در چند سال اخیر به دلیل افزایش ساعات تدریس در دوره ابتدایی، ساعات تفریح از ۲۰ دقیقه به ۱۵ دقیقه تقلیل یافته است. با توجه به نیاز مبرم این گروه سنی به جنبش، تحرک و بازی، باید با یک برنامه‌ریزی منسجم و علمی، شرایط و تمهیدات ویژه‌ای در نظر گرفته شود که این کاهش کمی به وسیله افزایش کیفی جبران شود. برخی صاحب‌نظران بحث بازی‌های سازمان‌یافته را مطرح کرده‌اند. نقطه ضعف این طرح این است که به دلیل فطرت آزادی‌طلب کودکان، بهتر است تأکید اصلی در این ساعت بر بازی آزاد باشد نه بازی سازمان‌یافته و قانون‌مند. برخی دیگر پیشنهاد داده‌اند که بهتر است از ترویج بازی‌های سنتی بدون تمرکز بر اجرای قوانین در جهت کیفی‌سازی ساعات تفریح استفاده کنیم. برخی دیگر از صاحب‌نظران ورزشی طرح حیاط پویا را پیشنهاد داده‌اند. این طرح با شاداب‌سازی حیاط و فضای مدارس، زمینه مناسب برای سامان‌دهی فعالیت‌های دانش‌آموزان در ساعات تفریح را فراهم می‌آورد تا دانش‌آموزان ضمن انجام فعالیت‌های بدنی ساده در حداقل زمان ممکن از فواید و آثار ورزش و بازی نیز بهره‌مند شوند. در طرح حیاط پویا تلاش می‌شود با متناسب‌سازی فضای حیاط مدارس از طریق رنگ‌آمیزی، نصب وسایل کم‌هزینه و بی‌خطر، انگیزه انجام فعالیت بدنی در دانش‌آموزان ایجاد شود. پس از اجرایی شدن این طرح، آثار چشمگیر و برجسته آن به آسانی قابل مشاهده است. از مزایای این طرح، توجه به بازی‌های سنتی و قابلیت گنجاندن عوامل آمادگی جسمانی و مهارت‌های ویژه ورزشی در نقاشی‌های زمینی و دیواری و پویایی مشهود ساعات تفریح است. چیزی به نام تغذیه رایگان و زمان مشخص در مدارس ایران وجود ندارد. در آیین نامه اداره کل تغذیه و هماهنگی بهداشتی مدارس چنین آمده است که محل احداث مدارس باید به دور از مسیر وسایل نقلیه عمومی (فرودگاه، مترو، ایستگاه قطار و...)، بهره‌مندی از آب و برق و سیستم جمع‌آوری زباله و فاضلاب و از کارخانجات، بیمارستانها، گورستانها، کشتارگاهها و مراکز پرسروصدا و دود و غبار به دور باشد. ولی متأسفانه در 50 درصد از مشاهدات و در اکثر مناطق، خیلی از این موارد محسوس بوده است. در 70 درصد از مدارس، کمبود وسایل بهداشتی، عدم حضور پزشک و یا مددکار در مواقع ضروری و در اسرع وقت محسوس بوده و آب‌خوریها، سرویس‌های دستشویی و توالت، بوفه و سالن‌های غذاخوری و راهروهای قابل شستشو، نامناسب بوده و روشنایی در محیط کلاسها، در خیلی از مدارس ناکافی بوده است. که همه این کمبودها در تعلیم و تربیت درست نقش دارند. تشویق و تنبیه دانش‌آموزان در مدارس ایران به صورت تشویق شفاهی به روش‌های گوناگون، لوح تقدیر، اردوهای دانش‌آموزی، اعطای نشان‌های دانش‌آموزی و تنبیه به صورت تذکر و اخطار شفاهی به طور خصوصی، تذکر و اخطار شفاهی در حضور دانش‌آموزان کلاس مربوط، اخراج موقت از مدرسه با اطلاع قبلی ولی دانش‌آموز، حداکثر برای مدت سه روز و انتقال به مدرسه دیگر.

ساختار آموزشی در مدارس ژاپن

به ژاپن باید به مثابه آئینه نگاه کرد و نه یک راهکار (مری وایت، ۱۹۸۷). پژوهش‌های انجام شده در خصوص فرهنگ آموزش و فرهنگ مدارس ژاپنی‌ها، اعجاب جهانیان را برانگیخته است. بطوریکه در چندین آزمون بین‌المللی (TIMSS، تیمز) آموزش و پرورش ژاپن جز کشورهای برتر جهان بوده است، همچنین مطالعات تطبیقی آموزش و پرورش نشان می‌دهد که آموزش و پرورش عمومی به ویژه دوره ابتدایی از کیفیت بسیار بالایی برخوردار است (سرکارآرانی، ۱۳۸۴). در مدارس ابتدایی ژاپن، به

دانش آموزان زبان ژاپنی (نه تنها زبان مدرن ژاپنی بلکه نسخه های باستانی و میانه)، خطاطی، شعر، حساب، مطالعات طبیعی، مطالعات اجتماعی (اخلاق، تاریخ و نزاکت)، موسیقی، هنرهای تصویری، آموزش جسمانی و خانه داری آموزش داده می شود. درباره دستاوردهای عظیم تحصیلی دانش آموزان ژاپنی، مطالب زیادی شنیده ایم، اما هنوز در مورد ریشه های توفیق آنها مطالعه زیادی نداریم. مدارس ابتدایی در ژاپن، بیشتر بر رافت و مهربانی و استقامت در بین دانش آموزان قرار دارد. مشکلات باید بدست گروه شاگردان حل شود نه معلم؛ در جریان مشکلات و دعوی دانش آموزان موافقت هر دو طرف گرفته شود. نقش معلم در کمک به بچه ها در یادگیری و بدست گرفتن ابتکار عمل در دوست شدن با بچه های تنها و تازه وارد معنا می یابد. در مدارس ژاپن از راه تاکید بر ارزش هایی چون دوستی و مهربانی سعی می شود از آن برخوردارهای شدید پرهیز شود. در این نوشته برانیم با نقش بچه ها در برقراری نظم، یادگیری و مراقبت، مشارکت دانش آموزان در یادگیری و نگاهی به برنامه آموزشی ژاپن بپردازیم. (لوئیس، ۱۳۷۹). آموزش قلبها و اندیشه های کودکان، از ارزشمندترین تجارب معلمان کشور ژاپن می باشد. یکی از آموزگاران توضیح می دهد مایل نیستم بچه ها به خاطر حضور من ساکت شوند و اطاعت کنند بلکه می خواهم شاگردانی داشته باشم که خودشان بدانند که چکار باید بکنند. چهار ویژگی در نظام تعلیم و تربیت در مدارس پیش دبستانی و ابتدایی ژاپن:

الف) شاگردان در نقش همتایانی برای معلم هستند؛

ب) توجیه انگیزه های مثبت برای عملکرد بچه ها؛

ج) درک و فهم عملی که از دانش آموزان سر زده است؛

د) ناهنجاری های رفتاری به عنوان یه زانده شناخته شده است.

تعدادی از اصول نظام آموزش و پرورش ژاپن، که یکی از موثرترین نظام های آموزشی جهان می باشد:

- اهمیت فراوان قائل شدن برای آموزش و پرورش، توسط مردم و دولت. (ژاپن بیشترین سهم از تولید ناخالص ملی را صرف دوره های آموزش پیش دبستانی و ابتدایی می کند).
- تاکید بر کار گروهی.
- انعطاف پذیری و نوپذیری.
- نظام آموزشی کارآمد و کیفیت بالای آموزش.
- پشتکار، صبر و حوصله و انضباط درونی.
- احترام به دیگران.
- روحیه همکاری دسته جمعی.
- انضباط و شوق به کار.

سیستم اساسی آموزش بر پایه ترکیبی از نظام های آموزشی انگلستان، فرانسه و آمریکا قالب ریزی شده و شاید مدل آموزش آمریکا بیشترین تأثیر را داشته است.

الگوی اصلی نظام مدرسه در ژاپن سیستمی یکپارچه می باشد. این سیستم بعد از سال ۱۹۴۷، و با اصلاح سیستم دو گانه قبلی بنا نهاده شد. مدارس عالی فنی در سال ۱۹۶۲ بعنوان مؤسسه ای اضافی بر مؤسسات سیستم یکپارچه و با هدف تربیت متخصصان مهندسی درجه میانی ایجاد شدند، اما تعداد این مدارس هنوز به نسبت پایین است.

ژاپن فقط به نه سال تحصیلات اجباری نیاز دارد. سیستم آموزشی ژاپن از شش سال دوران ابتدایی، سه سال راهنمایی و سه سال دبیرستان تشکیل می شود. دوران ابتدایی در ژاپن بسیار سازمان یافته اما در عین حال مفرح است و بر مسئولیت اجتماعی و فعالیت های گروهی تکیه دارد. دانش آموزان ابتدایی ژاپنی که می گویند از مدرسه لذت می برند از دانش آموزان ابتدایی امریکایی

که از مدرسه رفتن لذت می‌برند بسیار بیشترند. تحصیلات برای آنها تا دوران راهنمایی و دبیرستان که در طول آن مجبورند برای کنکور حفظ‌کردنی‌ها و مسائل ریاضی و علوم سخت و زیادی را متحمل شوند، مشکل نیست.

کشور ژاپن از جمله معدود کشورهایی است که برای فرم مدارس خود از لباس‌های سنتی انگلیسی الهام نگرفته است. گرچه استفاده از لباس فرم تا سال ۱۹۰۰ در ژاپن مرسوم نبود اما امروزه بسیار رایج شده است. یونیفرم مدارس ژاپن از لباس‌های نظامی کشورهای فرانسه و پروسی الهام گرفته شده است. این لباس‌ها در ژاپن نشان دهنده قدرت ژاپنی‌ها هستند. لباس فرم دختران از ملوانان و لباس پسران از ارتش الگو برداری شده است. استفاده از این لباس فرم‌ها در ساعات بعد از مدرسه در ژاپن بسیار مرسوم است.

در ژاپن دانش آموزان تا سن ۱۰ سالگی در هیچ امتحانی شرکت نمی‌کنند و تنها مهارت‌های زندگی و اجتماعی را می‌آموزند. در مدارس به آن‌ها یاد می‌دهند که چگونه مهارت‌های اجتماعی خود را تقویت کنند، از حیوانات مراقبت کنند، به دیگران احترام بگذارند و از طبیعت مراقبت کنند. در این سن مسئولیت‌پذیری، خودکنترلی و عدالت به آنها آموزش داده می‌شود.

دانش‌آموزان در ژاپن موظف هستند هر روز به مدت ۱۵ دقیقه مدرسه خود را تمیز کنند از نظر ژاپنی‌ها و البته عده‌ی بسیار دیگری این کار یک مفهوم عالی را در بچه‌ها نهادینه می‌کند و از دوران کودکی به آنها می‌آموزد که فضای عمومی یک فضای مشترک است و همه مسئول حفظ آن هستند. به گفته‌ی شخصی که چندین سال در مدارس ژاپنی کار کرده حتی عکس‌هایی که در فضای مجازی از دانش‌آموزان ژاپنی در حین نظافت منتشر شده است نیز گویای آن نیست که این مساله تا چه اندازه برای آنها اهمیت دارد. ژاپن به طور کلی کشور تمیزی است و یکی از مهم‌ترین دلایل آن آموزش این مساله به کودکان از سنین پایین است. بچه‌ها ناهار خود را در مدرسه می‌خورند و بعد از آن خود مسئول جمع‌آوری زباله‌ها و تمیز کردن میز هستند. آنها غذا را در کنار معلمشان میل می‌کنند تا ارتباط نزدیک‌تر و موثرتری بینشان شکل بگیرد.

نکته‌ی جالب‌تر اینکه برخی مدارس غذاها را خودشان می‌پزند و به کودکان آموزش می‌دهند که غذاهای آسان و سالم بپزند. البته روی صحبت ما در رابطه با غذا نیست بلکه در مورد آموزش است. این رویکرد اجتماعی به دانش‌آموزان کمک می‌کند تا استقلال، مسئولیت‌پذیری و اخلاق را بهتر یاد بگیرند.

از طرفی دانش‌آموزان از همان ابتدا که وارد مدارس می‌شوند، مقوله مسئولیت اجتماعی را فرا می‌گیرند و حجم وسیعی از آموزه‌های آنان در اردوهای آموزشی تدریس می‌شود. آنها برای کشت یا برداشت سیب‌زمینی و برنج به مزارع برده شده و یا به هیروشیما می‌روند تا کشورشان را بهتر بشناسند و به وطن‌شان عشق بورزند. حدود ۳۰ روز از سال تحصیلی آنها در اردو، جشن‌های فرهنگی و سایر مراسم‌ها سپری می‌شود. از وسایل الکترونیکی مانند موبایل و تبلت با اجازه معلم و مدیر بلامانع است. فعالیت‌های فوق برنامه از کلاس چهارم آغاز می‌شود و شامل بسکتبال، پخت‌وپز، دوخت، بازی، نرم افزار، علوم و... است. بسیاری از مدارس پس از اتمام ساعات درسی آموزش سرگرمی و مهارت دارند، چون اگر این مواد آموزشی به طور روزانه در مدرسه تدریس شوند وقت زیادی از کلاس روزانه را به خود اختصاص می‌دهند.

تشویق در مدارس ژاپن واگذاری تکالیف درسی سطح بالا و تشبیه به صورت نصیحت یا راهنمایی ویژه به وسیله مدیر، توبیخ، تعلیق به مدت زمان مشخص و نامشخص و اخراج داوطلبانه و رسمی می‌باشد.

ساختار آموزشی در مدارس انگلستان

کودکان در انگلستان به صورت قانونی و اجباری آموزش ابتدایی را از سن حدوداً ۵ سالگی شروع می‌کنند. از ۵ تا ۱۱ سالگی به مدرسه ابتدایی می‌روند. در بخش تحصیلات ابتدایی دو پایه وجود دارد که پایه اول (کودکان) از ۵ تا ۷ سال با نام *early years* و پایه دوم (نوجوانان) از ۷ تا ۱۱ سال با نام *primary education* شناخته می‌شود. در پایان هر سال امتحان پایان ترم از آنها گرفته می‌شود؛ در این سال‌ها آموختن یک زبان خارجی (فرانسه، آلمانی، اسپانیایی، ایتالیایی، روسی) اجباری

می‌شود. انگلستان دارای مدارس غیرانتفاعی (خصوصی) و دولتی (عمومی) و همچنین دارای سیستم آموزشی در منزل می‌باشد. دوره‌های آموزش ابتدایی در انگلستان از ماه سپتامبر آغاز شده تا ماه ژوئن به طول می‌انجامد. دانش‌آموزان زیر ۸ سال از حداقل ۳ ساعت آموزش در روز و سایر دانش‌آموزان از حداقل ۵ ساعت آموزش طی دو شیفت آموزشی برخوردار می‌گردند. مقطع آموزش ابتدایی از تعطیلات تابستانی ۸ هفته‌ای و تعطیلات ۲ هفته‌ای در عید پاک برخوردار می‌باشد. بودجه مدارس دولتی انگلستان توسط خود دولت انگلستان تامین می‌شود به همین دلیل دانش‌آموزان انگلیسی می‌توانند به صورت رایگان در مدارس تحصیل کنند اما دانش‌آموزان بین‌المللی برای تحصیل در مدارس دولتی انگلستان باید شهریه پرداخت کنند.

در مدارس ابتدایی بریتانیا، کودکان با زبان انگلیسی، ریاضی، تاریخ، جغرافیا، موسیقی، تکنولوژی صنعتی و هنر آشنا می‌شوند و لیست نهایی موضوعات توسط والدین انتخاب و تهیه می‌شوند. و از مراسمات فوق برنامه می‌توان به سفرهای خارجی و انواع باشگاه‌ها را نام برد. بعدها در دوره راهنمایی و دبیرستان موضوعاتی مانند دین (اخلاق و دیدگاه ادیان)، جغرافیا، علوم طبیعی، علوم کامپیوتر و همچنین موضوعات زیادی که توسط دانش‌آموزان انتخاب می‌شوند به این فهرست اضافه خواهد شد. از این موضوعات انتخابی می‌توان به آشپزی، موسیقی، روانشناسی، عکاسی، رقص، تئاتر، وکالت، امنیت اجتماعی، حسابداری، هنر و نقاشی، علم دریا شناسی، مسافرت و توریسم اشاره کرد. طبق اسناد و مدارک بدست آمده استفاده از اولین لباس یک دست و استاندارد ممکن است مربوط به سال ۱۲۲۲ در انگلستان باشد زمانی که اسقف اعظم کانتربری دستور دارد تا دانش‌آموزان جامه‌هایی یکسان بپوشند. منشا اولیه این نوع لباس‌ها از زمانی آغاز شد که اسقف اعظم در بیمارستان مسیح، کودکان را با لباس‌هایی آبی و جوراب‌هایی زرد دید و از آن زمان، حکم پوشیدن فرم مدارس صادر شد. در سال ۲۰۱۱ نیز در نظر سنجی مجدد از دانش‌آموزان ۹۵٪ آن‌ها موافق پوشیدن یونیفرم سنتی برای مدرسه بودند. قرن‌ها بعد پوشیدن فرم مدرسه ارتباط مستقیمی با طبقه اجتماعی مردم پیدا کرد، به طوری که دانش‌آموزان در مدارس خصوصی تا سال ۱۹۷۲ ملزم به پوشیدن کلاه بودند. در انگلستان در برخی از مدارس برای آنکه ساعات زنگ تفریح به تعامل و تفاهم بیشتر میان اولیاء مدرسه و دانش‌آموزان بیانجامد آنها خود را ملزم می‌دانند که در این ساعات به میان دانش‌آموزان رفته و با آنها در بازی و شادی مشارکت نمایند. این اقدام می‌تواند فاصله میان آنها را کمتر کرده و دیوارهای بلند میان کودکان و نوجوانان و مربیان آموزشی را بردارد. اگر بخواهیم به زنگ تفریح به صورت علمی و ریشه‌ای توجه کنیم باید فضایی ایجاد نماییم تا بچه‌ها در این زمان کوتاه بتوانند در کنار سایر دوستانشان به بازی و شادی پرداخته تا ضمن ایجاد روحیه نشاط، خوب زندگی کردن در کنار یکدیگر را یاد بگیرند. دانش‌آموزان نباید از موبایل در خلال کلاس به جز موارد فوری که آن هم تحت کنترل کارکنان باشد، استفاده کنند. استفاده آموزشی از موبایل و استفاده از آن برای اطمینان از ایمنی دختران با نظارت معلم بلامانع است. تشویق در مدارس انگلستان به صورت تشویق کلامی و غیر کلامی، کارت پستال‌های تبریک، مژده‌گانی، ستاره طلایی، گواهینامه‌هایی نشانگر همیاری‌های سازنده به جامعه و تنبیه به صورت موعظه و نصیحت رودر رو، حذف از گروه (در کلاس)، حذف از دسترسی به سیستم فناوری اطلاعات مدرسه، حذف از صبحانه یا ناهار مدرسه، اخراج موقت، اخراج دائم.

ساختار آموزشی در مدارس مالزی

مسئولان آموزش و پرورش مالزی معتقدند «هر کودک یک سرمایه‌ی انسانی برای ملت است. براین اساس نگرش آنان این است که کودکان را مجهز به دانش و مهارتهایی کنند تا به اعضای سازنده کشور تبدیل شوند.» آموزش و پرورش بر دو محور اصلی تاکید دارد، الف: تفکر انتقادی و خلاقانه، ب: شکل‌گیری شخصیت. در تلاش برای شکل‌گیری شخصیت دانش‌آموزان، بر فعالیت‌های مکمل تمرکز می‌شود و بر توانمندسازی رهبران جوان، تاکید می‌شود. از آنجائیکه آموزش، در زمره اولویتهای اساسی دولت مالزی می‌باشد از این رو سالانه مبالغ کلانی از بودجه ملی به اهداف آموزشی این کشور اختصاص می‌یابد. تحصیل

در مقاطع ابتدائی و متوسطه برای کلیه دانش‌آموزان رده‌های سنی ۷ تا ۱۷ سال رایگان می‌باشد. سن ورود به سال اول ابتدائی ۷ سالگی است. سن فارغ‌التحصیلی دانشگاهی نیز، ۲۲ سالگی است. بالغ بر ۹۷٪ کودکان رده سنی ۷ سال مالزیایی در سیستم آموزشی دولتی، مشغول به تحصیل می‌باشند. نرخ افراد باسواد کشور مالزی بالغ بر ۹۳٪ می‌باشد که از جمله بالاترین ارقام افراد با سواد دنیا، به شمار می‌آید. در آینده‌ای نه چندان دور دولت مالزی به اجباری سازی آموزش ابتدائی برای کودکان مالزیایی مبادرت خواهد کرد.

نظام آموزشی مالزی تمامی مقاطع آموزشی از مقطع پیش دبستانی تا مقطع آموزش عالی را به شرح ذیل تحت پوشش قرار می‌دهد:

- آموزش پیش دبستانی از سن ۵ سالگی (برای ۲ تا ۳ سال)
 - آموزش ابتدائی از سن ۷ سالگی (برای ۵ تا ۷ سال)
 - آموزش متوسطه مقدماتی از سن ۱۳ سالگی (برای ۳ سال)
 - آموزش متوسطه تکمیلی، از سن ۱۶ سالگی (برای مدت ۲ سال)
 - آموزش کالج، یا مقطع ششم، از سن ۱۸ سالگی (برای مدت ۱ تا ۱/۵ سال)
- آموزش عالی

- دوره کارشناسی، از ۲۰ سالگی (برای ۳ تا ۵ سال)

- دوره کارشناسی ارشد و دکتری (به مدت ۱ تا ۵ سال)

در نظام آموزش مالزی، مؤسسات دولتی و مؤسسات خصوصی مشارکت دارند. آموزش دوره ابتدائی و متوسطه در بخش دولتی رایگان می‌باشد، بخش اعظم آموزش ابتدائی و متوسطه برای کودکان مالزیایی توسط مدارس دولتی یا عمومی تأمین می‌گردد، لیکن بخش خصوصی نقش به‌سزایی در آموزش عالی کشور ایفا می‌نماید، اما سطح همکاری بخش خصوصی در مقاطع ابتدائی و متوسطه بسیار اندک است.

برنامه‌های آموزشی ملی مقاطع ابتدائی و متوسطه، به آماده سازی دانش‌آموزان جهت شرکت در آزمونهای عمومی مشترک پایان دوره‌های آموزش ابتدائی و مقدماتی و تکمیلی متوسطه منتهی می‌گردد.

(زبان مالایایی) زبان ملی کشور مالزیست. این در حالی است که یادگیری زبان انگلیسی در مدارس اجباری است. در مقابل چند ملیتی بودن کشور مالزی و وجود مدارس مختص به نژادهای غیر مالزیایی به بهره‌گیری از زبانهای "ماندارین" و "تامیل" بعنوان زبان‌های آموزشی منجر شده است. آزمونها و امتحانات کشوری مقاطع ابتدائی و متوسطه بر آزمونهای Ujian Penilaian Saekolah Rendah (UPSR)، آزمون ارزیابی مدارس ابتدائی، آزمون Penilaian (PMR) Menengah Rendah، آزمون ارزیابی دوره متوسطه مقدماتی و آزمون Sijil Pelajaran Malaysia (SPM) است که مختص اعطای گواهینامه پایان تحصیلات متوسطه تکمیلی است، مشتمل می‌گردد. سیاست وزارت آموزش در خصوص حوزه آموزش ابتدائی آن است که کلیه مدارس کشور یک نوبته گردد. چرا که مدارس دو نوبته باعث کاهش زمان آموزش، بهم خوردن فعالیت‌های درسی و فوق برنامه و ایجاد کننده مشکلاتی برای دانش‌آموزان مستقر در مناطق دور افتاده می‌باشند. این مسئله هم‌چنین بر روند آموزشی و یادگیری تاثیر دارد. طبق آمار بدست آمده طی ژوئن سال ۱۹۹۹ تعداد ۱۲۱۹ مدرسه ابتدائی از مجموع ۷۱۶۴ مدرسه و تعداد ۸۳۱۱ مدرسه متوسطه از مجموع ۱۶۰۱ مدرسه دو نوبته بوده‌اند. استفاده از موبایل در ساعات آموزشی ممنوع است. گرچه آموزش در مالزی اجباری نیست، اما رایگان بودن آموزش ابتدائی در مالزی سبب شده است که شاهد ثبت نام و حضور گسترده کودکان رده‌های سنی ۶ تا ۱۱ سال در مدارس ابتدائی دولتی باشیم. علاوه بر این، در قالب

برنامه‌های آموزشی مدارس ابتدایی، دستیابی به فرصت‌های مساوی آموزشی برای تمامی کودکان مناطق دور افتاده و روستایی میسر گردیده است. در این مقطع، دو نوع مدرسه (دولتی و چند ملیتی) به فعالیت می‌پردازند. وسیله ارتباطی در مدارس ملی کشور، زبان رسمی کشور مالزی، می‌باشد با این حال، یادگیری زبان انگلیسی در مدارس اجباری است. علاوه بر این زبانهای چینی و تایلندی نیز مورد استعمال می‌باشد. به طور کلی می‌توان گفت که یادگیری زبانهای انگلیسی و مالزیایی در زمرهٔ دروس اجباری و یادگیری سایر زبانها در زمرهٔ روی اختیاری این مدارس محسوب می‌شود. سیستم آموزشی مالزی از استانداردهای بین‌المللی برخوردار بوده و همواره توسط وزارت آموزش عالی نظارت می‌شود! الخصوص برای تحصیل دبستان در مالزی، برنامه‌های آموزشی مفرح و آموزنده‌ای در انتظار کودک شما است. مالزی یکی از امن‌ترین و باثبات‌ترین کشورهای جهان با میزان جرم و جنایت نسبتاً پایین بوده؛ به گونه‌ای که در سال ۲۰۱۱ رتبه نوزدهم صلح‌آمیزترین کشور را از آن خود کرده است. از طرفی این کشور به دور از بلایای طبیعی بوده؛ از همین رو سرزمینی شاد برای زندگی شناخته می‌شود. همچنین آب و هوای مالزی در تمام طول سال مطبوع و دلپذیر بوده و با باران همراه است. نوع پوشش در مالزی طبق قانون کشورهای اسلامی لباس های دخترانه باید به اندازه ای بلند باشد که زانوها را بپوشاند. پیراهن باید آرنج را بپوشاند. و بسیاری از فعالیت‌های فوق برنامه را در قالب باشگاه‌ها و انجمن‌ها ارائه می‌کنند. تشویق در مدارس مالزی، نظام تشویق امتیازبست، که فرد پس از کسب 100 امتیاز از جوایز بهره مند خواهد شد، ثبت خوب یا خیلی خوب در گواهینامه، جوایز عینی و تنبیه به صورت نصیحت، هشدار و اخطار، دریافت غرامت گزارش به پلیس، تغییر مدرسه و تعلیق از مدرسه می‌باشد. و از مراسمات فوق برنامه می‌توان به فعالیت‌های ورزشی و انواع باشگاه اشاره کرد.

یافته‌ها در یک نگاه

کشور	ایران	ژاپن	انگلستان	مالزی
نوع خدمات	از هفت سالگی - آموزش اجباری و رایگان	از هفت سالگی - آموزش اجباری و رایگان	از ۵ سالگی - اجباری و رایگان	۷ سالگی - آموزش غیر اجباری و رایگان
سال ورود به ابتدایی و نوع آموزش	به غیر از مدارس دولتی انواع مدارس دیگر نیز وجود دارد	فقط مدارس دولتی	مدارس غیرانتفاعی (خصوصی) و دولتی (عمومی) و همچنین دارای سیستم آموزشی در منزل می‌باشد	مؤسسات دولتی و مؤسسات خصوصی
نوع مدرسه	لباس فرم طبق قانون مدرسه	لباس فرم دختران از ملوانان و لباس پسران از ارتش الگو برداری شده	لباس فرم طبق قانون ای بلند باشد که زانوها را بپوشاند- پیراهن باید آرنج را بپوشاند	لباس های دخترانه باید به اندازه ای بلند باشد که زانوها را بپوشاند
نوع پوشش	هر وسیله به غیر از کتاب و وسیله مدرسه ممنوع می باشد	به غیر از وسایل خطرناک وسیله دیگری ممنوع نمی باشد	به غیر از وسایل خطرناک وسیله دیگری ممنوع نمی باشد	استفاده از موبایل در ساعات آموزشی ممنوع است.
موارد ممنوعه	موبایل و تبلت ممنوع می باشد	هر نوع وسیله الکترونیکی مجاز می باشد	موبایل در خلال کلاس به جز موارد فوری	استفاده از موبایل در ساعات آموزشی ممنوع است.
میزان استفاده از وسایل الکترونیکی	۴ نهایت ۵ ساعت	۷ تا ۸ ساعت	زیر ۸ سال از حداقل ۳ ساعت آموزش در روز و سایر دانش آموزان از حداقل	بیشتر مدارس یک نوبته می باشد
ساعت آموزش در روز				

۵ ساعت آموز طی دو شیفت آموزشی			
آموزش دوم	زبان خیر	نه تنها زبان مدرن ژاپنی بلکه نسخه های باستانی و میانه	یک زبان خارجی (فرانسه، آلمانی، اسپانیایی، ایتالیایی، مدارس اجباری است روسی)
آموزش برنامہ	فوق	مراسم دینی، جشنواره های هنری، تشکیل نمایشگاه ها، سرود همگانی و بسیج دانش آموزی	خطاطی، شعر، حساب، مطالعات طبیعی، مطالعات اجتماعی (اخلاق، تاریخ و نراکت)، موسیقی، هنرهای تصویری، آموزش جسمانی و خانه داری
نوع تشویق	لوح تقدیر، اردوهای دانش-آموزی، اعطای نشان های دانش آموزی	واگذاری تکالیف درسی سطح بالا	کلامی و غیر کلامی، کارت پستال های تبریک، مزده-گانی، ستاره طلایی، گواهینامه هایی نشانگر همیاری های سازنده به جامعه
تنبیه	تذکر و اخطار شفاهی به طور خصوصی، تذکر و اخطار شفاهی در حضور انش آموزان کلاس مربوط، اخراج موقت از مدرسه با اطلاع قبلی ولی دانش آموز، حداکثر برای مدت سه روز و انتقال به مدرسه دیگر.	تذکر و اخطار شفاهی ویژه به وسیله مدیر، توبیخ، تعلیق به مدت زمان مشخص و نامشخص و اخراج داوطلبانه و رسمی	موعظه و نصیحت رودر رو، حذف از گروه (در کلاس)، حذف از دسترسی به سیستم فناوری اطلاعات مدرسه، حذف از صبحانه یا ناهار مدرسه، اخراج موقت، اخراج دائم.

بحث و نتیجه گیری

در این پژوهش ساختارها و قوانین نظام آموزشی ایران و کشورهای منتخب مورد بررسی قرار گرفت. نتایج حاکی از آن است که همه کشورها در نظم و انضباط و قوانین خود دارای ضعف و قوت هایی هستند. با توجه به مطالب گفته شده و مطالعه صورت گرفته دانش آموزان مدارس ایران غیر از خواندن کتاب های درسی مثل فارسی و ریاضی، نکات آموزنده دیگری را آموزش نمی بینند و برای زندگی آینده آمادگی لازم را ندارند و دوران ابتدایی دوران طلایی زندگی دانش آموزان محسوب نمی شود. فعالیت گروهی که دانش آموز را ترغیب به کارهای روزانه کند وجود ندارد گردش های علمی و تحقیقی و پرس و جو در مشاغل مختلف نیست و طبیعت گردی در غالب اردوهای مدرسه و آن هم در سال تحصیلی به صورت یک یا دو بار انجام می شود. علی رقم اینکه در کشورهای دیگر بخصوص در ژاپن نظافت و کارهای شخصی به عهده دانش آموزان می باشد و فرد از همان ابتدا مسئولیت پذیر می شود چنین چیزی در مدارس ایران وجود ندارد. بیشترین نکته منفی در آموزش مدارس ایران نبود تعامل دوستانه بین معلم و دانش آموزان می باشد. اما در مقابل نظام آموزشی ژاپن از موفق ترین نظامها می باشد که قابل مقایسه با دیگر کشورها نیست. و همانگونه که در پژوهش نیز به آن اشاره شد به گفته مری وایت به ژاپن باید به مثابه آئینه نگاه کرد و نه یک راهکار. نظام آموزش قدرتمند ژاپن است که کشوری بسیار پاکیزه و اقتصادی پایدار دارد. چون از همان ابتدا دانش آموزان برای ساختن کشور آماده می شوند. انگلستان نیز یکی از موفق ترین نظامهای آموزشی را دارد البته قابل قیاس با ژاپن نیست ولی در مقابل ایران موفق تر عمل کرده و از مقررات و انضباط بهتری برخوردار می باشد. از جمله قوانین درست آنها بازی معلمان در زنگ تفریح با دانش آموزان است که این کار فاصله

بین آنها را کم کرده و دیوارهای بلند میان آنها را بردارد. و مالزی کشوری آسیایی که دارای نظام آموزشی موفقی است. و چون به دانش آموزان به چشم سرمایه های انسانی نگاه می کنند و هدفشان ساختن کشور به دست آنهاست در مهارت آموزی و کسب دانش همه تلاش خود را به کار می بندند. همه کشورهای مورد مطالعه دارای لباس فرم متحدالشکلی در دوره آموزشی خود می باشند که باعث می شود تا همه دانش آموزان خود را در یک سطح ببینند. قوانین و نظم و انضباط در هر نظام آموزشی فرق می کند ولی همه کشورها سعی دارند تا با قوانین خود آینده بهتری برای کشور بسازند. و این ساختارها نشان می دهد که تا چه اندازه موفق بوده اند. امید که همه دانش آموزان آینده سازان کشور باشند و کودکی از تحصیل باز نماند.

یکی از یافته های مهم پژوهش های تطبیقی در آموزش و پرورش، این است که نظام های آموزشی در ارتباط دائم و لازم با دیگر نظام های مربوط (فرهنگ، اقتصاد و سیاست) ... عمل کند؛ از این رو، نمی توان دور مدرسه حصار کشید تا دانش آموزان را جدا از متن جامعه تربیت کرد. مطالعات تطبیقی در نظام های تربیتی به شناخت منجر می شود. این شناخت جز آن که سبب توسعه دانش، آموزش و پرورش تطبیقی می شود، چگونگی و چرایی موقعیت های تربیتی را به مسوولان و مربیان نظام های آموزشی می شناساند.

منابع

- آقازاده، احمد، (۱۳۹۰) آموزش و پرورش تطبیقی، ج ۱۱، تهران، سمت.
- الیاس، جان (۱۳۸۵). فلسفه تعلیم و تربیت، قدیم و معاصر (ترجمه ضرابی). قم: انتشارات موسسه آموزشی امام خمینی.
- اهیر، آنتونی (۱۳۸۱). آموزش و پرورش اخلاقی (ترجمه شعبانی ورکی و شجاع رضوی). مشهد: انتشارات دانشگاه فردوسی مشهد.
- محسن پور، بهرام. (۱۳۹۷). گزارش اجلاس مشورتی دفتر منطقه ای یونسکو یازدهم تا هجدهم خردادماه ۱۳۶۷، ۱۳۶۷، ۳۰-۳۴، ۵.
- ایکه موتو، تاکو، ۱۳۹۱ تربیت اخلاقی در ژاپن: دلالت های برای مدارس آمریکا، ترجمه یحیی قائدی، تهران، مدرسه.
- اسمیت، کولین جی لاسلت، رابرت، (بی تا) مدیریت کارآمد در کلاس، زهرا صباغیان (۱۳۸۲)
- بارو، رایین، ۱۳۹۱ درآمدی بر فلسفه اخلاق و آموزش و پرورش اخلاق، ترجمه فاطمه زیباکلام، تهران، حفیظ.
- شورای عالی آموزش و پرورش و وزارت آموزش و پرورش (۱۳۸۹). برنامه درسی ملی جمهوری اسلامی ایران، نگاشت چهارم، تهران.
- شورای عالی آموزش و پرورش و وزارت آموزش و پرورش (۱۳۹۱). برنامه درسی ملی جمهوری اسلامی ایران، تهران.
- حسینی، محمد (۱۳۹۱). مدرسه و تربیت اخلاقی، تهران، مدرسه.
- رؤف، علی (۱۳۹۷). جنبش جهانی تربیت معلم، پژوهشگاه مطالعات آموزش و پرورش.
- سجادیه، نرگس و سعید آزادمنش (۱۳۹۲). نقد و بررسی اهداف تفصیلی فعالیت های دوره پیش دبستانی در برنامه درسی ملی جمهوری اسلامی ایران از منظر رویکرد اسلامی عمل»، نظریه و عمل در برنامه درسی، ش ۲، ص ۶۵-۹۸.
- شعبانی، حسن (۱۳۷۱). مهارت های آموزشی و پرورشی (جلد اول) روشها و فنون تدریس تهران: سمت.
- شعاری نژاد، علی اکبر (۱۳۹۴). روان شناسی تربیت و تدریس، تهران: انتشارات اطلاعات، چاپ دوم.
- شورای عالی آموزش و پرورش، (۱۳۹۷). اهداف اخلاقی مصوب دوره ابتدایی، تهران، شورای عالی آموزش و پرورش.
- صادقزاده، علیرضا و همکاران (۱۳۹۰). مبانی نظری تحول بنیادین در نظام تعلیم و تربیت رسمی عمومی جمهوری اسلامی ایران، تهران، دبیرخانه شورای عالی آموزش و پرورش.
- کانت، امانوئل (۱۳۷۴). تعلیم و تربیت و اندیشه هایی درباره آموزش و پرورش، ترجمه غلامحسین شکوهی، تهران، انتشارات دانشگاه تهران.
- فونتانا، دیوید (۱۹۸۷)، کنترل کلاس، ساده حمزه و مجید محمدی (۱۳۷۵) تهران: رشد.

قائمى، علی. (۱۳۷۰). بی‌نظمی کودکان - مجموعه آموزشی پیوند ۱۲۶ تهران انجمن اولیا و مربیان. کدیور، پروین. (۱۳۷۹). روانشناسی تربیتی، تهران، سمت. کلاک ماک لین، ایزابل، (بی‌تا) راهنمایی و مشاوره کودک در مدرسه رضا شاپوریان (بی‌نام تهران امیر کبیر) کاشف، مجد. (۱۳۷۸). ارزشیابی برنامه درسی جدید تربیت بدنی مراکز تربیت معلم از نظر پاسخگویی به نیازهای حرفه ای دانشجویان معلمان از دیدگاه مدرسان، مدیران و دانشجویان. لوئیس، کاترین. (۱۳۸۳). آموزش قلبها و اندیشهها در مراکز پیشدبستانی و ابتدایی، ترجمه افشین منش و ایل بگی طاهر، چ سوم، تهران، سازوکار.

Aplin Richard. (1999). The Changing Face of Initial Teacher Education in England.

School of Education 'University of Leicester 'United Kingdom. European Journal of Teacher Education. V2.N2.

Asia-pacific Journal of teacher education & Development June 1998 'Teacher Education in the Asia-Pacific Region: comparative Analysis 'by Paul Morris & John Williamson 'Vol.1 'No.1 < pp 17-27.

Cobb 'Velma (1999) 'An International Comparison of Teacher Education' Eric Digest ' Eric Clearinghouse on Teaching and Teacher Education Washington DC.

Collinson 'Vivienne & Yumiko Ono (2001) 'The professional development of teachers in the united States and Japan 'European journal of teacher education V24n2p223.

MCPHEE , ALASTAIR D. & WALTER M. HUMES (1998). Teacher Education and Teacher Development: a comparative study. Andrew's College ' Glasgow 'United Kingdom.

Fritz K. Oser, Wolfgang Althof and Ann Higgins-D'Alessandro. (2008). The Just Community approach to moral education: system change or individual change? Journal of Moral Education, 37, 395-415.

Yoshima 'Atsushi (1986). *Expected style of Pre-Service programs for Teachers: Objectives 'Content 'Methods and Educational innovation in Japan* 'ERIC Number: ED285762.

Yoneyama 'Asaji (1988) 'Integration of Theory and Practice in a Pre-Service Teacher Training Course 'ERIC Number: ED297594.